E D I T U R A S C R I P T U M®

Speranță

TAMAR

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Răscumpărată prin iubire

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE
Speranță - Tamar / Francine Rivers. — Oradea: Scriptum, 2012
ISBN 978-973-1813-56-1

821.111(73)-97=135.1

FRANCINE RIVERS

Speranță

TAMÁR

Femeia trădată de bărbații care îi controlau viitorul,
dar care a luptat pentru credința ei în Dumnezeu.

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Unveiled: Tamar
© 2000 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Speranță: Tamar
de Francine Rivers

© 2012 Editura Scriptum®
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.

Citatele biblice sunt traducerea D. Cornilescu, adaptate după variantele folosite de autoare în original.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-56-1

Tiparul executat în U.E.

Tuturor celor care au fost
folosiți și abuzați și
tânjesc după dreptate.

Aş vrea să-i mulțumesc
lui Ron Beers
pentru că mi-a împărtăşit viziunea lui,
lui Kathy Olson,
pentru editarea frumoasă,
şi întregii echipe de la Tyndale
pentru sprijinul lor continuu

Şi, ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare lui
Jane Jordan Browne

introducere

DRAGĂ CITITORULE,

Acesta este primul din cele cinci nuvele care abordează viața femeilor cuprinse în genealogia lui Isus Cristos. Au fost femei din Orient care au trăit în vremuri străvechi, şi cu toate acestea povestea vieților lor se aplică şi astăzi în viețile noastre în situații dificile cu care ne confruntăm în lumea noastră din prezent. Au fost încercate. Au fost curajoase. Şi-au asumat riscuri. Au făcut lucruri neaşteptate. Au trăit o viață plină de îndrăzneală, şi uneori au făcut greşeli – greşeli mari. Aceste femei nu au fost desăvârşite, şi cu toate acestea, în infinita Sa îndurare, Dumnezeu le-a folosit în planul Său desăvârşit pentru a-L aduce pe lume pe Cristos, Mântuitorul lumii.

Trăim vremuri disperate, tulburate, când milioane de oameni caută răspunsuri. Aceste femei indică o direcție. Lecțiile pe care putem să le învățăm de la ele sunt la fel de aplicabile azi ca şi în vremea când au trăit ele, acum mii de ani.

Tamar este o femeie a speranței.
Rahav este o femeie a credinței.
Rut este o femeie a dragostei.

Batşeba este o femeie care a beneficiat de un har nemărginit.
Maria este o femeie a ascultării.

Acestea sunt femei istorice care au trăit în realitate. Povestirile lor, aşa cum le-am relatat eu, sunt bazate pe relatările biblice. Cu toate că unele dintre acțiunile lor ne-ar putea părea respingătoare în vremurile noastre, trebuie să le analizăm pe aceste femei în contextul perioadei în care au trăit fiecare.

Aceste nuvele fac parte din categoria ficțiunii istorice. Intriga ne este furnizată de Biblie, şi am pornit de la faptele care ne sunt relatate acolo. Pornind de la această bază, am creat acțiunea, dialogul, motivațiile interioare şi în unele cazuri chiar personaje suplimentare pe care le-am considerat concordante cu relatarea biblică. Am încercat să rămân fidelă mesajului scriptural în toate privințele, adăugând doar ceea ce a fost neapărat necesar de adăugat pentru a ne ajuta să înțelegem mesajul.

La sfârşitul fiecărei nuvele, am inclus o scurtă secțiune de studiu. Autoritatea supremă în ce priveşte personajele biblice este Biblia însăşi. Vă încurajez să o citiți pentru o mai bună înțelegere. Şi mă rog ca pe măsură ce veți citi Biblia, să deveniți conştienți de continuitatea, consistența şi confirmarea planului lui Dumnezeu peste veacuri – un plan care vă include şi pe voi.

Francine Rivers

punerea în scenă

GENEZA 37:1 – 38:6

Iacov a locuit în țara Canaan, unde locuise ca străin tatăl său.

Iată istoria lui Iacov. Iosif, la vârsta de şaptesprezece ani, păştea oile cu fraţii lui; băiatul acesta era cu fiii Bilhei şi cu fiii Zilpei, nevestele tatălui său. Şi Iosif povestea tatălui lor unele din lucrurile rele pe care le făceau fraţii lui. Acum, Iacov îl iubea pe Iosif mai mult decât pe toţi ceilalţi fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrâneţe. Aşa că într-o bună zi, i-a făcut un dar special lui Iosif – o haină pestriţă. Însă fraţii au început să-l urască dacă au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toţi. Nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească.

Într-o noapte, Iosif a visat un vis şi l-a istorisit imediat fraţilor săi, care l-au urât şi mai mult. El le-a zis: „Ia ascultaţi ce vis am visat! Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului. Şi iată că snopul meu s-a ridicat şi a stat în picioare; iar snopii voştri l-au înconjurat şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui!“

Fraţii lui i-au zis: „Doar n-ai să împărăţeşti tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuieşti tu pe noi?“ Şi l-au urât şi mai mult din pricina visurilor lui şi din pricina cuvintelor lui.

Iosif a mai visat un alt vis şi l-a istorisit fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis! Soarele, luna şi unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea."

De data asta l-a istorisit şi tatălui său, şi fraților săi, iar tatăl său l-a mustrat şi i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta şi frații tăi să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?"

Dar în timp ce frații săi au început să-l pizmuiască pe Iosif, tatăl său a ținut minte lucrurile acestea şi se întreba ce însemnătate să fi avut toate acestea.

La puțin timp după aceea, frații lui Iosif s-au dus la Sihem, ca să pască oile tatălui lor.

După ce aceştia fuseseră plecați de o vreme, Iacov i-a zis lui Iosif: „Frații tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te trimit la ei."

„Iată-mă, sunt gata să mă duc," a răspuns Iosif.

„Du-te, rogu-te, şi vezi dacă frații tăi Sunt sănătoşi şi dacă oile Sunt bine; şi adu-mi veşti," i-a spus atunci Iacov. Aşa că l-a trimis la drum, iar Iosif a plecat la Sihem din valea Hebronului unde era casa lui.

Când a ajuns acolo, l-a întâlnit un om care a băgat de seamă că rătăcea pe-acolo. Omul acela l-a întrebat: „Ce cauți?"

„Caut pe frații mei şi turmele lor" i-a răspuns Iosif „spune-mi, te rog, n-ai văzut cumva unde-şi pasc ei oile?"

Şi omul acela a zis: „Ba da, dar nu mai sunt aici. I-am auzit pe frații tăi spunând că se duc la Dotan." Şi atunci Iosif s-a dus după frații săi şi i-a găsit la Dotan.

Când l-au zărit ei, l-au cunoscut de departe şi s-au sfătuit să-l omoare.

„Iată că vine făuritorul de visuri!" au exclamat ei. „Veniți acum, să-l omorâm şi să-l aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică şi vom vedea atunci ce se va alege de visurile lui."

Însă Ruben a sărit să-i vină în ajutor lui Iosif:

„Să nu-i luăm viața!" le-a zis el. „De ce să-i vărsăm sângele? Mai bine l-am arunca de viu în groapa aceasta care este în pustie. Şi-o să moară fără să-l fi atins noi deloc." Căci Ruben avea de

gând să-l scape în taină din mâinile lor şi să-l aducă înapoi la tatăl său.

Aşa că atunci când a ajuns Iosif la fraţii săi, aceştia l-au dezbrăcat de haina lui, de haina cea pestriţă pe care o avea pe el, l-au luat şi l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era folosită de obicei pentru a păstra apa, dar acum era goală: nu era apă în ea. Apoi, chiar când s-au aşezat să mănânce, şi-au ridicat ochii şi au văzut o ceată de ismaeliţi venind din Galaad; cămilele lor erau încărcate cu tămâie, cu leac alinător şi smirnă pe care le duceau în Egipt.

Atunci Iuda a zis fraţilor săi: „Ce vom câştiga să ucidem pe fratele nostru şi să-i ascundem sângele? Veniţi mai bine să-l vindem ismaeliţilor şi să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră." Şi fraţii lui l-au ascultat. La trecerea negustorilor madianiţi, au tras şi au scos pe Iosif afară din groapă şi l-au vândut cu douăzeci de sicli din argint ismaeliţilor, care l-au dus în Egipt.

Mai târziu, Ruben s-a întors să-l scoată pe Iosif din groapă. Când a băgat de seamă că Iosif nu mai era în groapă, şi-a rupt hainele, chinuit şi frustrat. Apoi s-a întors la fraţii săi şi a zis: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?"

Ei au luat atunci haina lui Iosif şi, junghiind un ţap, i-au muiat haina în sânge. Au trimis tatălui lor haina cea pestriţă, punând să-i spună: „Iată ce am găsit pe câmp. E haina lui Iosif, nu-i aşa?"

Tatăl lor a recunoscut-o îndată. „Da," a zis el, „este haina fiului meu O fiară sălbatică l-a mâncat. Da, fără îndoială, Iosif a fost făcut bucăţi!"

Apoi Iacov şi-a rupt hainele şi şi-a pus un sac pe coapse. L-a jelit multe zile pe fiul său. Toţi fiii şi toate fiicele lui au venit ca să-l mângâie, dar fără folos. „Plângând mă voi coborî la fiul meu în locuinţa morţilor." Şi plângea astfel pe fiul său.

Între timp, în Egipt, madianiţii l-au vândut pe Iosif lui Potifar, un dregător al lui Faraon, şi anume căpetenia gărzii de la palat.

În vremea aceea, Iuda a părăsit pe fraţii săi şi a tras la un om din Adulam, numit Hirah. Acolo, Iuda a văzut pe fata unui Canaanit, numit Şua; a luat-o de nevastă şi s-a culcat cu ea. Ea a rămas însărcinată şi a născut un fiu pe care l-a numit Er. A rămas iarăşi însărcinată şi a mai născut un fiu, căruia i-a pus numele Onan. A mai

născut iarăşi un fiu, căruia i-a pus numele Şela; Când l-a născut ea pe Şela, locuiau la Czib.

Când întâiul său născut, Er, a crescut, Iuda i-a aranjat să se căsătorească cu o tânără pe nume Tamar...

unu

Când Tamar îl văzu pe Iuda ducând un măgar de hățuri, încărcat cu desagi şi un covor frumos, îşi luă sapa şi fugi la cel mai îndepărtat hotar al pământurilor tatălui ei. Îi era greață de frică, se apucă să lucreze întoarsă cu spatele la casă, sperând că avea să treacă şi să caute o altă fată pentru fiul lui. Când o chemă doica ei, Tamar se făcu că n-o aude şi lovi şi mai tare pământul cu sapa. Era orbită de lacrimi.

– Tamar! Acsa pufăia când ajunse la ea. Nu l-ai văzut pe Iuda? Trebuie să vii îndată acasă cu mine. Mama ta vrea să-i trimită pe frații tăi după tine, şi ei nu vor privi cu ochi buni întârzierea ta. Acsa se strâmbă. Nu te uita aşa la mine, copilă. Nu-i facerea mea. Ce, mai drag ți-ar fi să te măriți cu unul dintre negustorii aceia ismaeliți dinspre Egipt?

– Ai auzit şi dumneata de fiul lui Iuda, la fel ca mine.

– Am auzit.

Îi întinse mâna, iar Tamar lăsă sapa din mână cam fără tragere de inimă.

– Poate că n-o să fie chiar aşa de rău pe cât crezi.

Însă Tamar citi în ochii doicii ei că Acsa avea propriile ei îngrijorări serioase.

Mama lui Tamar le ieşi în cale şi o apucă pe Tamar de braț.

– Dacă aş avea vreme, te-aş bate pentru că ai fugit!

O trase pe Tamar în casă şi apoi în iatacurile femeilor.

Nici nu intră bine pe uşă, că surorile ei o şi înşfăcară şi începură să tragă de hainele de pe ea. Tamar icni de durere când una din ele îi trase haina neatentă peste cap, trăgând-o şi de păr cu această ocazie.

– Încetați!

Îşi ridică mâinile, încercând să se apere de ele, dar interveni mama ei.

– Stai cuminte, Tamar! De vreme ce Acsei i-a luat atâta timp să dea de tine, va trebui să ne grăbim.

Fetele vorbeau toate odată, incitate, forfotind.

– Mamă, lasă-mă să mă duc aşa cum sunt!

– Direct de pe câmp? Nici gând! Vei fi prezentată cu cele mai scumpe veşminte din câte avem. Iuda a adus daruri cu sine. Şi să nu care cumva să îndrăzneşti să ne faci de ruşine cu lacrimile tale, Tamar.

Înghițind cu greu, Tamar se strădui din răsputeri să se stăpânească. Nu avea de ales decât să se supună mamei ei şi surorilor ei. O înveleau în cele mai fine veşminte şi foloseau cel mai bun parfum pentru înfățişarea ei înaintea lui Iuda, evreul. Omul acesta avea trei fii. Iar dacă îi era pe plac, întâiul său născut, Er, avea să devină soțul ei. La ultima recoltă, când Iuda şi fiii săi îşi aduseseră turmele să pască pe câmpurile recoltate, iar tatăl ei îi poruncise să lucreze prin preajma lor. Ştia ce spera să obțină. Şi, din câte se părea, reuşise.

– Mamă, te rog. Mai am nevoie de un an sau doi înainte să fiu gata să-mi întemeiez un cămin al meu.

– Tatăl tău hotărăşte când eşti suficient de mare. Mama ei nu o privea în ochi. Nu ai dreptul să-i conteşti judecata. Surorile lui Tamar sporovăiau ca nişte gaițe, de-i venea să urle. Mama ei bătu din palme. Ajunge! Ajutați-o acum pe Tamar să se pregătească!

Strângând din dinți, Tamar îşi închise ochii şi se hotărî că trebuia să se resemneze în fața sorții. Ştiuse că într-o bună zi avea să se mărite. De asemenea, ştiuse că tatăl ei avea să-i aleagă un soț. Singura ei consolare era perioada de zece luni de logodnă. Cel puțin avea să aibă suficient timp să-şi pregătească mintea şi inima pentru viața ce o aştepta.

Acsa o atinse pe umăr.

– Încearcă să te relaxezi. Desfăcu părul lui Tamar şi începu să-l pieptene cu mişcări ample, ferme Gândeşte-te la ceva frumos, dragă.

Se simțea ca şi când ar fi fost un animal pe care tatăl ei se pregătea să-l vândă. Ah, şi nu era? Se simți năpădită de furie şi disperare. De ce trebuia să fie viața ei atât de crudă şi nedreaptă?

– Petra, adu uleiul parfumat şi unge-i pielea cu el. Nu e nevoie să miroase ca o roabă de pe câmp!

– Mai bine-ar fi dacă ar mirosi a oi şi capre, spuse Acsa. Evreii ar fi încântați.

Fetele râseră în ciuda dojenii din partea mamei lor.

– Acsa, nu ne ajuți deloc Haide, taci acum!

Tamar se apucă de fusta mamei ei.

– Te rog, mamă. N-ai putea vorbi cu tata pentru mine? Flăcăul ăsta e... e nelegiuit! O podidi plânsul înainte să se poată stăpâni. Te rog, nu vreau să mă mărit cu Er.

Gura mamei ei tresări, dar nu dădu înapoi. Îi îndepărtă mâna lui Tamar dintre faldurile fustei ei şi i-o ținu cu putere între ale ei.

– Ştii că nu poți strica planurile tatălui tău, Tamar. La ce bun să mă duc acum să-i spun ceva împotriva acestei partide? N-aş face decât să aduc ruşine peste noi. Iuda este *aici*.

Tamar suspină sfâşietor, iar frica îi năvăli în sânge.

Mama ei o apucă de bărbie şi o sili să-şi ridice fruntea.

– Te-am pregătit pentru ziua asta. Nu ne eşti de niciun folos dacă nu te măriți cu Er. Gândeşte-te la asta aşa cum este: noroc pentru casa tatălui tău. Vei arunca o punte între Zimran şi Iuda. Pacea ne va fi asigurată.

– Noi suntem mai mulți decât ei, mamă.

– Numărul nu e tot ce contează. Nu mai eşti copil, Tamar. Te ştiu mai curajoasă de-atât.

– Mai curajoasă decât tata?

Ochii mamei ei se întunecară de supărare. O îmbrânci dintr-odată pe Tamar.

– O să faci cum ți se spune, sau o să suporți toate consecințele neascultării tale.

Înfrântă, Tamar nu mai spuse nimic. Tot ce reuşise cu asta fusese

să se umilească singură. Îi venea să urle la surorile ei să-şi înceteze sporovăiala. Cum se puteau bucura aşa de nenorocirea ei? Ce conta că Er era atrăgător? Nu auziseră de cruzimea lui? Nu ştiau cât de arogant era? Se spunea despre Er că dădea de bucluc peste tot unde se ducea.

– Acsa, mai mult fard la ochi O va face să pară mai în vârstă.

Tamar nu reuşea să-şi liniştească bătăile neliniştite ale inimii. Palmele i se umeziseră. Dacă totul mergea aşa cum sperase tatăl ei, viitorul avea să le fie hotărât azi.

Asta e bine, îşi spuse Tamar, *e bine*. Gâtul îi ardea, sugrumat de lacrimi.

– Ridică-te în picioare, Tamar, spuse mama ei. Stai să mă uit la tine.

Tamar ascultă. Mama ei oftă greu şi îi trase puțin de faldurile rochiei roşii, aranjându-l mai bine în față.

– Trebuie să compensăm cu ceva lipsa ei de forme, Acsa, sau lui Zimran îi va fi foarte greu să-l convingă pe Iuda că e destul de mare să facă copii.

– Îi pot arăta ştergarul, domniță.

– Bun. Să-l ții pregătit, în caz că e nevoie de el.

Tamar simți cum i se aprind obrajii. Chiar nu mai avea intimitate? Chiar trebuiau să discute aşa uşor despre cele mai personale evenimente din viața ei? Prima ei scurgere de sânge o declarase femeie şi în acelaşi timp de folos, ca un bun de negoț pentru tatăl ei. Era un simplu obiect bun de vânzare, un instrument care să încheie o alianță între două clanuri, o jertfă pentru asigurarea păcii. Sperase să fie uitată vreun an sau doi. I se părea că era prea tânără la cei paisprezece ani ai ei pentru a trezi interesul unui bărbat.

Asta e bine, îşi spuse Tamar din nou. chiar şi în timp ce gândurile i se învălmăşeau, iar stomacul i se făcea ghem de frică, îşi repeta cuvintele acestea iar şi iar, încercând să se convingă pe sine. *Asta e bine.*

Poate că dacă n-ar fi auzit toate poveştile...

Pentru că de când îşi amintea Tamar, tatăl ei se temuse de Iuda şi de oamenii acestuia. Auzise poveşti despre puterea Dumnezeului evreilor, un dumnezeu care transformase Sodoma şi Gomora în scrum sub o ploaie de foc şi pucioasă, lăsând în urmă un pustiu de nisip

albicios şi o mare sărată tot mai mare în urmă. Niciun zeu canaanit nu manifestase niciodată asemenea puteri!

Şi mai erau şi poveşti despre ceea ce făcuseră evreii oraşului Sihem, un adevărat măcel...

– De ce trebuie să fie aşa, mamă? Chiar n-am niciun cuvânt de spus în ce se va alege de mine?

– Nu mai mult decât oricare altă fată. Ştiu cum te simți. Nu eram mai mare decât tine când am intrat în casa tatălui tău. Acesta este mersul lucrurilor, Tamar. Nu te-am pregătit eu tocmai pentru ziua aceasta de pe vremea când erai mică? Ți-am spus care este menirea pentru care te-ai născut. Să te ridici împotriva sorții tale este ca şi când te-ai război cu vântul. O apucă pe Tamar de umeri. Fii o fiică bună şi supune-te fără cârtire. Fii o soție bună şi naşte mulți fii. Fă toate lucrurile astea, şi vei aduce slavă pe creştetul tău. Şi dacă eşti norocoasă, soțul tău va ajunge să te iubească. Dacă nu, viitorul tău tot va fi asigurat în mâinile fiilor tăi. Când vei fi bătrână, se vor îngriji de tine la fel cum se vor îngriji de mine frații tăi. Singura bucurie pe care o are o femeie în viața aceasta este să ştie că a zidit casa soțului ei.

– Dar e vorba de fiul lui Iuda, mamă. De fiul lui Iuda, Er.

Ochii mamei ei scăpărară, dar rămase fermă pe poziție.

– Găseşte o cale să-ți împlineşti menirea şi naşte fii. Trebuie să fii tare, Tamar. Oamenii aceştia sunt cumpliți şi imprevizibili. Şi sunt şi mândri pe deasupra.

Tamar privi în altă parte.

– Nu vreau să mă mărit cu Er. Nu pot să mă mărit cu el...

Mama ei o apucă de păr şi îi smuci capul pe spate.

– Vrei să ne distrugi neamul prin umilirea unui astfel de om cum e acest evreu? Tu crezi că tatăl tău te va mai lăsa în viață dacă te duci acolo şi îl implori să te scutească de căsătoria cu Er? Tu crezi că Iuda va primi cu uşurință o asemenea jignire? Atât îți spun. De îndrăzneşti să rişti viețile fiilor mei, voi sta alături de tatăl tău şi te voi omorî cu pietre cu mâna mea. M-ai auzit? Tatăl tău hotărăşte cu cine şi când te măriți. Nu tu! Îi dădu drumul brutal şi se îndepărtă, tremurând. Nu te purta ca o femeie fără minte!

Tamar îşi închise ochii. Tăcerea din încăpere era grea. Îşi simți surorile şi dădaca privind-o.

– Îmi pare rău, spuse ea cu buzele tremurătoare. Îmi pare rău. Voi face ceea ce trebuie să fac.

– La fel ca noi toate. Oftând, mama ei îi luă mâna şi i-o unse cu ulei înmiresmat. Fii vicleană ca un şarpe, Tamar. Iuda a dat dovadă de înțelepciune când te-a ales pe tine. Eşti puternică, mai puternică decât celelalte. Ai o iuțime şi o forță de care încă nu îți dai seama. Evreul acesta te-a găsit plăcută. Pentru binele nostru al tuturor, trebuie să-l mulțumeşti. Fii o fiică bună pentru fiul lui. Zideşte o punte între popoarele noastre. Păstrează pacea între noi.

Greutatea responsabilității pe care o primi o făcu să-şi plece fruntea.

– O să încerc.

– Vei face mai mult decât numai să încerci. Vei reuşi. Mama ei se plecă şi o sărută scurt pe obraz. Acum şezi liniştită şi adună-te, iar eu voi trimite vorbă la tatăl tău că eşti gata.

Tamar încercă să gândească la rece. Iuda era unul dintre fii lui Iacov care nimicise cetatea Sihem din cauza siluirii surorii lor. Poate că dacă fiul lui Hamor ar fi ştiut despre oamenii aceştia, i-ar fi dat pace fetii. Când îşi dăduse seama ce greşeală făcuse, încercase din răsputeri să-i împace pe fiii lui Iacov. Dar ei doreau vărsare de sânge. Prințul şi tatăl lor căzuseră de acord ca fiecare bărbat din Sihem să fie mutilat după obiceiul evreiesc al tăierii împrejur. Fuseseră disperați să facă o alianță prin căsătorie şi să-şi asigure pacea între cele două triburi! Făcuseră tot ce le ceruseră evreii, şi cu toate acestea, trei zile după ce toți sihemiții fuseseră tăiați împrejur şi erau toți bolnavi de friguri, Iuda şi frații săi s-a răzbunat. Şi nu se mulțumiseră doar cu sângele celui care îi jignise; îi trecuseră pe toți bărbații din cetate prin sabie. Nu supraviețuise nimeni, iar cetatea fusese apoi prădată.

Evreii erau o duhoare în nările canaaniților. Prezența lor le producea teamă şi neîncredere. Cu toate că Iuda plecase din cortul tatălui său şi venise să trăiască printre oamenii lui Tamar, tatăl ei nu mai dormise niciodată liniştit ştiindu-l pe Iuda atât de aproape. Nici chiar prietenia îndelungată a lui Iuda cu Hirah, adulamitul, nu reuşise să-l liniştească pe tatăl ei. Nu conta mai mult nici faptul că Iuda îşi

luase o soție canaanită, care îi dăruise trei fii şi îi crescuse în felul canaaniților. Iuda era evreu Un străin. Iuda era o țepuşă în coasta lui Zimran.

De-a lungul anilor, tatăl ei încheiase înțelegeri cu Iuda ca acesta să-şi aducă turmele să pască pe ogoarele sale după recoltă. Înțelegerea se dovedise benefică pentru toți şi reprezenta o alianță între cele două neamuri. În toți acei ani, Tamar ştiuse că tatăl ei căuta un mod mai bun şi mai de durată de a menține pacea între sine şi evrei. O căsătorie între cele două case avea să o asigure, dacă reuşea să binecuvânteze casa lui Iuda cu fii.

O, Tamar înțelegea prea bine hotărârea neclintită a tatălui ei de a o mărita cu Er. Îi înțelegea chiar şi trebuința lui de a o face. Înțelegea şi rolul pe care-l avea ea de jucat în toate astea. Dar înțelegerea nu îi făcea sarcina cu nimic mai uşoară. La urma urmei, ea era cea care era adusă ca un miel de jertfă. Nu avea de ales dacă să se mărite sau nu. Nu avea de ales în ce privea bărbatul cu care să se căsătorească. Singura ei alegere era cum îşi împlinea soarta.

Tamar era gata când se întoarse mama ei. Sentimentele îi erau bine ascunse când aceasta se aplecă spre ea. Când Tamar îşi ridică fruntea, mama ei îşi puse amândouă mâinile peste creştetul ei şi murmură o binecuvântare. Apoi o apucă pe Tamar de bărbie.

– Viața e grea, Tamar. Ştiu asta mai bine decât tine. Fiecare fată visează să fie iubită când e tânără, dar asta e viața, nu nişte biete vise. Dacă te-ai fi născut prima, pe tine te-am fi trimis la templul Timnei, nu pe sora ta.

– Nu aş fi fost fericită acolo.

De fapt, ar fi preferat mai degrabă moartea decât viața pe care o ducea sora ei acolo.

– Aşa că asta e singura viață care ți-a rămas ție de trăit, Tamar. Accept-o.

Hotărâtă să facă aşa, Tamar se ridică în picioare. Încercă să-şi liniştească tremuratul, în timp ce o urmă pe mama ei din iatacul femeilor. Poate că Iuda încă se putea răzgândi şi să gândească despre ea că era prea mică. Poate că avea să spună că era prea slabă, prea urâtă. Încă mai putea să scape de măritişul cu Er. Dar asta nu avea să schimbe nimic până la urmă. Adevărul era greu de suportat. Trebuia

să se căsătorească, pentru că o femeie fără bărbat şi fără fii putea la fel de bine să fie moartă.

Iuda o privi pe fiica lui Zimran îndeaproape când intră în încăpere. Era înaltă, şi subțire, şi foarte tânără. De asemenea avea atitudine şi grație în mişcări. Îi plăcea felul în care se mişca atunci când servea masa împreună cu mama ei. Îi observase eleganța plină de prospețime la ultima sa vizită după recoltă. Zimran o pusese pe fată să lucreze la câmp aproape de păşune, ca Iuda şi fiii săi să o poată vedea. Era pe deplin conştient de motivele lui Zimran în felul în care o împingea în față. Acum, la o privire mai atentă, îşi dădea seama că fata părea prea tânără pentru a fi soție. Nu putea avea mai mulți ani decât Şela, Iar Iuda îşi exprimă părerea cu voce tare.

Zimran râse.

– Sigur, e tânără, dar cu atât mai bine. O fată tânără este mai uşor de schimbat decât una mai bătrână. Nu-i aşa? Fiul tău va fi *baal*-ul ei. El va fi învățătorul ei.

– Dar copiii?

Zimran râse din nou; sunetul acela îl zgârie pe Iuda în urechi.

– Iuda, prietene, te asigur, Tamar e suficient de mare să nască fii şi era deja suficient de mare de la ultima recoltă, când a băgat-o de seamă Er. Avem şi dovada.

Ochii fetei scăpărară în direcția tatălui ei. Se roşise şi se simțea evident stânjenită. Iuda se simți în mod ciudat mişcat de modestia ei şi o studie fățiş.

– Vino mai aproape, copilă, spuse el, făcându-i semn cu capul. Vroia să o privească în ochi. Poate că avea să înțeleagă mai bine de ce se gândise tocmai la ea când venise vorba de căsătorie.

– Nu te sfii, Tamar, spuse Zimran iar gura i se lăți într-un zâmbet. Ia lasă-l pe Iuda să vadă ce drăguță eşti. Când îşi ridică fruntea, Zimran încuviință din cap. Aşa da. Zâmbeşte şi arată-i lui Iuda ce dinți frumoşi ai tu.

Lui Iuda chiar nu-i păsa nici de zâmbetul ei şi nici de dinți, deşi